

മുപ്പതാമത്തെ വയസ്സിൽ ദൈവത്തിന്റെ വിളിയോടു പ്രതികരിച്ച ഒരു ചെറുപ്പക്കാരന്റെ മഹത്തായ ഉദാഹരണം-സാക് പുനൻ

WFTW Malayalam 3 January 2010

www.jeevamozhikal.org

യെഹൂദന്മാർക്ക് ഒരു പുരോഹിതന്റെ മകനും പുരോഹിതൻ ആകുവാൻ പരിശീലനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന വ്യക്തിയും ആയിരുന്നു. (യെഹ.1:3). എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുപ്പതാം വയസ്സിൽ ദൈവം അദ്ദേഹത്തെ ഒരു പ്രവാചകനാകുവാൻ വിളിക്കുന്നു. (യെഹ.1:1). ഒരു പ്രത്യേകശുശ്രൂഷയ്ക്കായി നമ്മൾ പദ്ധതിയിടുന്നു. എന്നാൽ ദൈവം അതിൽനിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ശുശ്രൂഷയ്ക്കായിരിക്കും നമ്മെ വിളിക്കുക. അപ്പോൾ നാം യെഹൂദന്മാർക്കെപ്പോലെ എല്ലാം വിട്ട് ദൈവത്തിന്റെ വിളി സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറായിരിക്കണം.

ഒരു പുരോഹിതന്റെ ജീവിതം ഒരു പ്രവാചകന്റെ ജീവിതത്തെക്കാൾ സുരക്ഷിതമാണ്. പുരോഹിതന്മാരല്ല പ്രവാചകന്മാരാണ് സാധാരണ കൊല്ലപ്പെടുന്നത്. പ്രവാചകനു കൂടുതൽ കഷ്ടതയിലൂടെ കടന്നുപോകേണ്ടിവരും. അവനു ജനങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന കഷ്ടതകൾക്കു പുറമേ കൂടുതൽ സമയവും ദൈവത്തിന്റെ കരവും അവന്റെ മേൽ കഠിനമായിരിക്കും. ഒരു പുരോഹിതനായിരുന്നെങ്കിൽ യെഹൂദന്മാർക്കെപ്പോലെ താൻ അനുഭവിച്ച കഷ്ടങ്ങളിലൂടെയൊന്നും കടക്കേണ്ടിവരികയില്ലായിരുന്നു.

ദൈവരാജ്യത്തിലെ ചില ശുശ്രൂഷകൾ മറ്റുള്ളവയെക്കാൾ കൂടുതൽ കഷ്ടത നിറഞ്ഞതാണ്. കർത്താവ് പത്രോസിനോടു പറഞ്ഞു: “നീ വ്യഭനാകുന്മാരായി നിന്നെ പോകുവാൻ ഇഷ്ടമില്ലാത്ത സ്ഥലത്തേക്കു നിന്നെ കൊണ്ടുപോകും.” വിശ്വാസത്തിനായി പത്രോസ് അനുഭവിക്കേണ്ട കഷ്ടതകളെയാണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. പത്രോസ് ഉടനെ യോഹന്നാനെ ചൂണ്ടി കർത്താവിനോടു ചോദിക്കുന്നു: “ഇവന്റെ കാര്യം എങ്ങനെയാണ്, എന്നെപ്പോലെ കഷ്ടം സഹിക്കേണ്ടിവരുമോ?” കർത്താവുടനെ മറുപടി പറഞ്ഞു “അതു നിന്റെ കാര്യമല്ല. നീ എന്നെ അനുഗമിക്കുക” (യോഹ.21:18-21). കഷ്ടതകൾ നിറഞ്ഞ ഒരു ശുശ്രൂഷയിലേക്കാണ് നിന്നെ വിളിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഒരിക്കലും മറ്റൊരെയും നോക്കരുത്. മറ്റുള്ളവരുടെ ജീവിതം കഷ്ടത കുറഞ്ഞതാണെന്നോർത്തു ഭാരപ്പെടുകയുമരുത്. അതു നിന്റെ ജോലിയല്ല.

യെഹൂദന്മാർക്ക് വേഗത്തിൽ ദൈവത്തോടു പ്രതികരിച്ചു. അതിനായി ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുക. അങ്ങനെ പ്രതികരിച്ചില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ നാം അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു കേൾക്കുകപോലുമില്ലായിരുന്നു. ചൈനയ്ക്കു പോകുവാൻ ദൈവം വിളിച്ചപ്പോൾ ഹഡ്സൻ ടെയിലർ പ്രതികരിച്ചില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ആഫ്രിക്കയിലേക്കു പോകുവാൻ ദൈവം വിളിച്ചപ്പോൾ സി.റ്റി.സ്റ്റഡ് പ്രതികരിച്ചില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ദക്ഷിണഅമേരിക്കയിലേക്കു പോകുവാൻ ദൈവം വിളിച്ചപ്പോൾ ജിം എലിയറ്റ് പ്രതികരിച്ചില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇവരെയൊരെയും ലോകം അറിയുമായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ അവർ ദൈവവിളിയോട് ഉടൻ പ്രതികരിച്ചു.

പഴയനിയമത്തിലും പുതിയനിയമത്തിലും ഉള്ള പലരുടെയും ജീവിതത്തിൽ മുപ്പതാമത്തെ വയസ്സു വളരെ പ്രാധാന്യമുള്ളതായിക്കാണു്. ജോസഫ് മിസ്രയീമിന്റെ ഭരണാധികാരിയായത് മുപ്പതാം വയസ്സിലാണ്. മുപ്പതാം വയസ്സിലാണ് ദാവീദ് രാജാവായത്. യേശു തന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷ ആരംഭിക്കുന്നത് മുപ്പതാം വയസ്സിലാണ്. അപ്പൊസ്തലന്മാരിൽ മിക്കവരും മുപ്പതിനടുത്ത പ്രായത്തിലാണ് തങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷ ആരംഭിച്ചത്. യെഹൂദന്മാർക്കും മുപ്പതാം വയസ്സിലാണ് ശുശ്രൂഷ ആരംഭിച്ചത്. ഇന്നും ഏതാണ്ട് ആ പ്രായത്തിൽത്തന്നെയാണ് ദൈവം ഒരു പ്രത്യേകശുശ്രൂഷയിലേക്കു തന്റെ മക്കളെ നയിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നത്. പക്ഷേ അതിനു മുൻപ് പല വർഷങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേകശുശ്രൂഷയ്ക്കായി നമ്മെ ഒരുക്കുവാൻ ദൈവത്തിനു ചെലവഴിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ ഇരുപതുകളിലും അതിനു മുൻപും ദൈവത്തിനു സമ്പൂർണ്ണമായി കീഴടങ്ങി, നമ്മെ ഒരുക്കുന്നതിനു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നുവെങ്കിൽ മുപ്പതോ മുപ്പത്തിയഞ്ചോ വയസ്സാകുമ്പോൾ ദൈവം നിങ്ങൾക്കായി ഒരുക്കിയിരിക്കുന്ന പ്രത്യേകശുശ്രൂഷയ്ക്കായി നിങ്ങൾ തയ്യാറായിരിക്കും. എന്നാൽ ഇന്നു പല ചെറുപ്പക്കാരും കാത്തിരിക്കുന്നതിനു ക്ഷമയില്ലാത്തവരാണ്. മുപ്പതു വയസ്സിനു മുൻപ് ആർക്കും ദൈവത്തെ സേവിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല എന്നല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്. പതിനാറു വയസ്സിൽത്തന്നെ ദൈവത്തെ സേവിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയും. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ചെറുപ്പത്തിൽ നിങ്ങളെ സംരക്ഷിച്ചു നയിക്കേണ്ടതിനു ദൈവം ചില അധികാരങ്ങൾക്കു കീഴിൽ നിങ്ങളെ ആക്കുന്നു. എന്നാൽ പല ചെറുപ്പക്കാരും ഇത്തരത്തിൽ ചില അധികാരങ്ങൾക്കു കീഴടങ്ങേണ്ടി വരുമ്പോൾ അസ്വസ്ഥരാകുകയും നിരസപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി ദൈവം അവർക്കായി ഒരുക്കുന്ന ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി തയ്യാറാക്കപ്പെടുവാൻ തക്കവണ്ണം നൂറുകൊടുക്കുന്നില്ല. യേശുവിനു പോലും തന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷയ്ക്കു മുമ്പായി മുപ്പതു വർഷം യോസേഫിനും മറിയക്കും മുമ്പിൽ കീഴടങ്ങി പരിശീലിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ നാം എത്രയധികം അങ്ങനെ ചെയ്യണം? യെഹൂദന്മാർക്ക് ഒരു പക്ഷേ തന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ യിരമ്യാവിനു കീഴ്പ്പെട്ടിരുന്നിരിക്കാം. ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനെന്ന നിലയിൽ അവൻ യിരമ്യാവിന്റെ പ്രവചനങ്ങൾ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കാം. ദൈവം ഈ ചെറുപ്പക്കാരനിലെ വിശ്വസ്തത കണ്ടിട്ടാകാം യെഹൂദന്മാർക്ക് ഒരു പുരോഹിതനാകേണ്ട; പകരം ഒരു പ്രവാചകനായാൽ മതി എന്നു തീരുമാനിച്ചത്.

ഒരു ദിവസം ദൈവം സ്വർഗ്ഗം തുറന്ന് തന്നെക്കുറിച്ചൊരു ദർശനവും തന്റെ ജനത്തിനൊരു സന്ദേശവും യെഹൂദന്മാർക്കെ ലിനു നൽകി. ‘യഹോവയുടെ കൈ അവന്റെ മേൽ വന്നു’. ഈ പ്രയോഗം ഏഴു തവണ യെഹൂദന്മാർക്ക് പ്രവചനത്തിൽ നാം കാണുന്നു. യെഹൂദന്മാർക്കെപ്പോലെ തന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ല എന്നാണ് അതിന്റെ അർത്ഥം. ദൈവം ഇങ്ങനെ പറയുന്നതുപോലെയാണ്: “ഇപ്പോൾ നീ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നിടത്തേക്കു പോകണം”. എല്ലാ സമയവും സ്വർഗ്ഗം നമുക്കു മുമ്പിൽ തുറന്നിരിക്കുന്ന അനുഭവവുമായി ജീവിക്കുവാൻ നമുക്കെല്ലാവർക്കും കഴിയും. ദൈവഭയത്തിൽ നമ്മെത്തന്നെ താഴ്ത്തി നമ്മുടെ മനസ്സാക്ഷി ശുദ്ധമായി സൂക്ഷിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ കരം നമ്മുടെ മേൽ ആയിരിക്കുവാൻ അനുവദിക്കുമ്പോൾ ഇതു വളരെ എളുപ്പമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ കരം അവന്റെ മേൽ ആയിരുന്ന ചില സമയങ്ങളിൽ യെഹൂദന്മാർക്ക് തന്റെ ആത്മാവിൽ വ്യസനത്തോടെ പോയി എന്നു കാണുന്നു (യെഹ.3:14). അവനു പോകാൻ താല്പര്യമില്ലാതിരിക്കേ താൻ ദൈവത്തിനു സമ്പൂർണ്ണമായി കീഴടങ്ങിയിട്ടുള്ളവനാകയാൽ ആണ് പോയത്.

ഒരു യഥാർത്ഥ ദൈവദാസൻ തന്റെ തോന്നലുകൾക്കനുസരിച്ചല്ല ജീവിക്കുന്നത്. ദൈവം ഒരു സ്ഥലത്തേക്കു പോകുവാൻ വിളിക്കുമ്പോൾ അവിടെ തോന്നലുകൾക്ക് ഒരു സ്ഥാനവുമില്ല. തോന്നലുകളിൽ ജീവിക്കുന്നവർ തങ്ങളെത്തന്നെയാണ് സേവിക്കുന്നത്. ദൈവത്തെ സേവിക്കുന്നവർ അവർക്കു തോന്നിയാലും ഇല്ലെങ്കിലും ദൈവം വിളിക്കുന്നതനുസരിച്ചു പോകും. കാരണം ദൈവത്തിന്റെ കരം അവരുടെ മേൽ ഉണ്ട്.